

EVANGELIE

Jezus' leerlingen hadden zichzelf opgesloten, want ze waren bang. Jezus kwam in hun midden en zei: „Ik wens jullie vrede!” Hij toonde hun zijn handen en zijn zij. „Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik jullie uit”, zei hij en blies over hen. „Ontvang de Heilige Geest. Voortaan kunnen jullie zonden vergeven.” Toen de leerlingen aan Tomas, die er niet bij was, vertelden wat er was gebeurd, geloofde die hen niet. Een week later verscheen Jezus opnieuw. Tegen Tomas zei Hij: „Leg je hand in mijn zij en kijk naar mijn handen. Wees niet langer ongelovig.” Tomas riep uit: „Mijn Heer en mijn God!” „Omdat je me gezien hebt, geloof je”, sprak Jezus hem toe. „Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.”

Naar Johannes 20, 19-31
Tweede zondag van Pasen

VREDE VINDEN IN JE HART

Als Jezus merkt dat zijn vrienden bang zijn en zichzelf opsluiten na zijn dood, komt Hij naar hen toe. „Vrede voor jullie”, zegt Hij. Met 'vrede' bedoelt Jezus niet zozeer dat de leerlingen geen ruzie mogen maken, wel dat ze vrede in hun hart zouden vinden. Dat ze, hoe verdrietig ze ook zijn, aanvaarden wat voorbij is en geloven dat Jezus hen niet in de steek laat.

Meteen daarna spreekt Jezus over vergeving. Als je vrede vindt in je hart, vind je immers ook de kracht om aan anderen vergeving te schenken. En die vergeving is nodig om Gods droom in deze wereld waar te maken. Vandaag vraagt Jezus ook aan ons om in Hem te geloven, te vertrouwen dat Hij altijd in de buurt is, ook al zien we Hem niet. Wie goed kijkt, ziet overal de liefde van Jezus.

WARMTE WOORDEN

Stef DESODT

Met de letters boven de getallen van de te zoeken woorden stel je een zin met warme woorden samen.

LUCHTSTROOM

13 5 8 3

MEEL

2 6 9 4 7

KNAAGDIER

10 1 11

AJUIN

12 5

2 9 12 13 4 8 1 1 8 4 4 8 13 4 10 4 6 3
13 1 1 10 5 8 5 4 3 4 10 4 4 8 7 4 4 11 4 6 11

In de schaduw van Sint-Baafs draagt Louis zijn steentje bij aan een muur tegen pesten. © MC

OMDAT IEDEREEN GRAAG MEETELT

Een klas vrolijke kinderen in fluo hesjes komt de brug overgestapt. Aan hun hals wappert een bordje waarop staat: „WIJ BOUWEN MEE AAN EEN MUUR TEGEN PESTEN.” We zijn dus op de goede weg naar de Stadshal, waar alle Gentse kinderen een steen toevoegen aan een muur tegen pesten en uitsluiten.

Op het plein ontmoeten we Laura. Zij was een vriendin van Lisa, het meisje dat anderhalf jaar geleden zelfmoord pleegde. „Ik wist dat ze gepest werd op school, maar omdat we niet op dezelfde school zaten, kon ik alleen maar luisteren”, vertelt Laura. Ze verzamelt vandaag boodschappen voor Lisa. „Pesters moeten gestraft worden”, schrijft Joshua op een post-it.

Anna (6) en Jan (9) zetten zich aan een tafel. Ze schrijven een boodschap voor op de muur. Die muur is wel twintig meter lang. Hij bestaat uit panelen vol tekeningen en slogans. „PESTEN IS JE EIGEN ZWAKKE TONEN”, lezen we op de steen van Cato.

„Op onze school wordt niet echt gepest”, vertelt Anna, „wel geplaagd.

Op een keer speelden we tikkertje en liep de tikker steeds achter mij aan. Dat vond ik niet leuk. Het voelde toch wel een beetje als pesten.”

Achthonderd tekeningen of opschriften hangen er al op de muur. Vinden jullie nog een plekje, Jan en Anna? „Het geeft niet dat we geen plek meer vinden voor ons blad, als we maar meedoen”, zegt Anna wij-

selijk. „We kunnen maar proberen”, vult broer Jan aan.

De jongeren die deze manifestatie opzetten, noemen zichzelf de Vrienden van Lisa. „We trommelen alle jongeren op die om Lisa gaven. Vandaag tonen we dat we haar niet vergeten zijn”, zegt Laura. Ze nodigen me uit om het charter te ondertekenen. Het is een contract waarmee je

aangeeft dat je akkoord gaat en er ook iets mee doet. Op het charter staat: 'IK ZAL NIET PESTEN OF UITSLUITEN. IK VERZET ME TEGEN CYBERPESTEN.'

De jongeren willen met deze muur ook een positieve boodschap brengen. „Elke steen in de vorm van een blad toont dat iedereen mooi is op zijn eigen manier”, zegt Ruben.

Louis (11) vindt het tof dat zo iets gebeurt in zijn stad. „Ze zouden dat ieder jaar moeten overdoen”, zegt hij, en hij schrijft „pesten is laf” op een nieuwe steen.

Ook Anna weet van geen ophouden. Ze tekent twee hondjes, het ene boos, het andere lief. „Ook dieren kunnen elkaar pesten, maar zij zijn niet slim genoeg om te weten dat het niet mag”, zegt ze.

Een deel van de lange muur vindt straks een plek in de stadsbibliotheek, zo ook het dikke boek met de ondertekende charters. Zo kan al wie het leest, ook een steentje bijdragen aan een wereld waarin iedereen zichzelf mag zijn.

Anna en Jan tekenen aan een wereld waarin iedereen meetelt. © MC

Martine CROONEN